

464

1782. Σύμβασις ἐμφυτεύσεως (παντίκι) ἀπὸ 14 Ἀπρ. ἐν Νάξω, ἀνέκδοτος,

ἐν ΕΒΕ Τμ. χφφ. Ξ 276.

(Ἡ Κ.Ντ. δίδει κτῆμα τῆς εἰς δύο ἀδελφούς) «διὰ παντοτεινὸν κατὰ τὸ συνήθειο καὶ τάξιν τῶν παντικίων, νὰ τὴν δουλεύουν καὶ διὰ τιμὴν τοῦ τεταρτίου τῆς δίνουν ρεάλια νέτα 175, καθὼς τὴν ἐτίμησεν ὁ Γ.Μ., βαλμένος ἀπὸ τὰ μέρη, τὸν ὅποιον ἀριθμὸν τὸν ἐμετρούσασιν ἐδῶ παρὸν οἱ ἄνωθεν . . . παντικατόροι . . . καὶ ὑπόσχονται οἱ αὐτοὶ παντικατόροι ἐδῶ παρὸν, νὰ δουλεύουν τὸ αὐτὸ πράγμα καλὰ, τιμημένα καὶ ἐμπιστεμένα εἰς ὅλους τοὺς καμάτους καὶ δούλεψαις, νὰ τὴν κοπρίζουν καλὰ, ὄντας εἶναι ράπη, ἤγουν χρόνον παρὰ χρόνον, νὰ τὴν χωρίζουν ἀπὸ τὴν ἄλλην πάστην, ὅπου εἶναι ἐνωμένα, νὰ τὴν ἔχουν φραγμένην καὶ ἀπαντιμένην(;) γύρου τριγύρου, νὰ τὴν σπέρουν χειμωνικὴν, καλοκαιρικὴν, καὶ ὅ,τι νιτράδια ἤθελε κάμει νὰ τὰ μοιράζων στήν μέση ὁ νοικοκύρης μὲ τοὺς παντικατόρους, ἴσια καὶ ἀδόλωτα, εὐγάζοντας τὸ πέμπτον τῆς βασιλείας καὶ ὄντας μαχτοῦ, νὰ πέρουν οἱ παντικατόροι τοῦ τεταρτίου τῶς τὸ βοῖβορτίκι καὶ νὰ πληροῦν τὸ δόσιμον τοῦ τεταρτίου τῶς τὸν κάθε χρόνον καὶ νὰ μὴν ἠμποροῦν νὰ θεοῖσιν ἢ νὰ ἐκπνέουν δίχως θέλημα τοῦ νοικοκύρη καὶ ὅ,τι νιτράδια ἐγγίζει τοῦ νοικοκύρη, νὰ τοῦ τὴν παραμῖνουν οἱ παντικατόροι καὶ ἂν χώνη τὸ γέννημα, νὰ εἶναι κρατημένοι νὰ παραμῖνουν νὰ τὸ ξεχώνουν, κατὰ τὴν συνήθειαν καὶ κάμνοντας τὸ πράγμα καλὰ, τιμημένα καὶ ἐμπιστεμένα εἰς ὅλους τοὺς καμάτους καὶ δούλεψαις, κατὰ τὰς ἐδῶ ὑποσχέσεις, νὰ τρέψῃ κάθε καλοῦ φρουροῦ καὶ νοικοκύρη, κατὰ τὴν συνήθειαν καὶ χρέος τῶν καλῶν παντικατόρων, νὰ ἔχουν τὸ πράγμα πάντα παντοτεινὸν παιδίων παιδιῶν τῶς καὶ ἂν ὁ νοικοκύρης ἤθελε θέλει νὰ τοὺς εὐγάλη, νὰ τοὺς δίνῃ τὸ τετάρτι τῶς. Εἰ μὲν καὶ τὸ πράγμα ἤθελον εἶναι κακὰ κυβερνημένον, ἢ ἤθελε πιασθοῦν σὲ κλεψίαν ἀποδειχτιμένην εἰς αὐτὸ τὸ πράγμα, νὰ τῶν δίνῃ ὁ νοικοκύρης τὰ ἄνωθεν ἄσπρα καὶ νὰ εὐγαίνουν ἀπὸ μέσα, δίχως νὰ προτετέρουν τετάρτι ἢ ἄλλο δικαίωμα . . .».

465

1782. «(Οἱ ἐν Ἰνδίοις ὀρθόδοξοι) ἐζήτησαν, ἵνα, διὰ τὴν ὀλοτελῇ ἔλλειψιν ὁμογενῶν, . . . ποιῶσι γαμικὰ συναλλάγματα μετὰ ἀρμενισσῶν καὶ παπιστῶν γυναικῶν καὶ παρθένων. Καὶ τυχόντες τοῦ αἰτήματος . . . ἐποιοῦντο τοὺς γάμους»

ἐν 70, Α', σ. 265.

466

1783. Συμφωνητικὸν γράμμα Θεσσαλονικέων ἀπὸ 28 Ἰανουαρίου (σχέδιον)

ἐν 165, σ. 49–51.

«... Ἐπειδὴ τοιγαροῦν καὶ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς πολιτείᾳ Θεσσαλονίκη βλέποντες ἤδη πρὸ

